

Any XXV núm. 5,850

SANT DEL DIA: Sant Jaquim, pare de Ntra. Sra.
Sant de demà: St. Jascinto, conegut com a Quaranta Hores. A la iglesia parroquial de St. Agustí—Horas d'apostolat: De les sis del matí fins al 12 de
juny de l'any. —Demà: A la mateixa hora. —Cort de Maria: Ntra. Sra. del Carme, a les Jerònimes, a la Sta. Agnès, a la Sta. Maria del Mar. —Demà:
Ntra. Sra. del Carme, a les Jerònimes, a la Sta. Agnès, a la Sta. Maria del Mar. —Demà: St. Joaquim, pare de la Verge Maria; c. blanc. —La de demà: St. Jascinto, color
blanc. —Adoració nocturna: Demà Torn de Sant Feliu (en la parroquia de Sant Joan de Gracia).

ESTALVI DE SALUT
RONYONS • FETGE • ESTOMAC • MELSA
AIGUA DE VILAJUIGA
LA MÉS RICA EN LITINA
Única insustituible pera prevenir i curar
L'ARTRITISME i el MAL DE PEDRA
Preferida pels bons metges, és la major vendà i la MÉS ECONOMICA EN LA CLASSE
DEMANI-S PER TOT ARREU
Agent depositari: JOSEP ESCUDER • Baldiri, 98 i 97 - Telèfon 3347
Despatx Central: Rambla de les Flors, 17 - Telèfon 2471

Pel Teatre Català

El Teatre sense protecció

Mai podríem creure en l'eficacia de una intervenció directa dels elements oficials en la marxa artística i cultural d'un teatre municipalitzat o d'aquests teatres que a l'estrangeur corren a través de l'Estat.

Credim que el seu apòstolament material ha de permetre amb les millors condicions possibles el desenvolupament i l'expansió de l'obra que el teatre ha de realitzar només a institució nacional, però, a la nostra manera de veure, no pot passar gaire més d'aquí la seva influència si es vol assegurar els bons resultats que es persegueixen.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutament oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutament oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Història of the American Theatres.

Allí aquesta llibertat ha sigut permanent i sistemàtica i quan s'ha invertit, s'ha creut en la conveniència d'acceptar ordres que velessin ser imposades per l'Estat, i, salvant les diferències d'alçanci relacioades amb la importància de cada país, es veu que venen a esser els mateixos que s'han obtingut per tot avui aquesta liberalitat o manca de protecció al teatre artístic s'ha deixat sentir massa.

Els negocis teatrals, un cop satisfeita tota la curiositat malsona de les multituds, varien caire en decadència i el número de teatres disminueix, malgrat l'aument de població, mentre puja el dels music-halls.

A Nova York, de set teatres, només se'n aguantaven tres, i encara amb moltes dificultats, en tant que tenien vida pròpria.

Alguns d'ells eren teatres d'escena, s'havia anat a l'absolut dels prohibicions del Wisconsin i de Utah, en que es mostrava barrocerament la Shakespeare, per part d'una amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Les conseqüències d'aquest sistema han sigut desastroses per la cultura i el gust del públic, al qual s'ha afagat amb les concessions més baixes i més grotesques fomentant així una mentalitat que s'ha amplificat per a la veritable obra d'art i que en canvi s'ha trobat fàcilment disposada a l'expectativa de music-hall.

Així, per exemple, al teatre de Oklahoma es va representar «Enric VIII», valent-se l'empresari com a truc per atraure el públic, d'anunciar que l'actor encarregat del paper de Falstaff havia estat expulsat per la policia, per comprovar que els actrius representant el paper amosa humà entre actor que no tingué llur propi marit.

Però això no podrà justificar mai el sistema absolutamente oposat d'una lluita anarquista i amorall que té per conseqüències quasi fatal l'aberranció d'una part del públic sota la competència dels empresaris particulars que van, sens dubte, escripcions aquells passatges de les masses que aporten majors ingressos a la taquilla.

Es curia en aquest sentit l'exemple proporcionat pel règim de llibertat absoluta en que durant molt temps ha viscut el teatre dels Estats Units i del qual ens dona la principal noticia l'important obra de Solenthal d'Hist

desenvolupant el trobaríos en aquell ambient, aquells grans i encasador panorama de muntanyes tan catalanes, i al mig d'ells veure-ha traslladada una acció que, cosa en un poble tan diferent del nostre, potser també no contribuïa sentir cantar en llengua catalana, a l'enseny que el bosc que els envolupava, com anomenava harpa còlica, ens portava aquella tan suau i grata remor de la paueta. Allí mateix varem trobar més ajustada, s'hà enguixava molt major. «L'Arlesiana».

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaven als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

A la Plaça Nova

Com cada any, els veïns de la Plaça Nova celebren la festa de Sant Roc, que ja començava al i amb putxinel·lis, que feran les delícies dels menys i dels grans.

L'antiga capelleta del Sant estava ornada amb molt de gust i molt ben il·luminada.

Geganys i nanus foren una passada pels carrers del voltant.

Així, diada del Sant, a les set del matí, gran tronada dinant per la Bandera de la Creu Roja i passada pels canyons de l'entona amb els banders per conduir-se a la Catedral; a les vuit, celebra-s'hi d'una missa a l'altar de Sant Roc de la Catedral; de nou a onze, repartiment de palets als pobres i coneguda per la Bandera, de quatre a set de la tarda, concert per la Banda, trencament de bombes, canyons, putxinel·lis, passades pels gegants, nanus i altres divertiments; a les vuit del vespre, il·luminació general de la Capella i Rossini cantat; i després deu, sardanes per la Cobla «Barcelona», sota el següent repertori: «Aubadà», Segura; «La Presentalda», València; «Cant d'amors», Vitoria; «Romàntica Estela»; «Cançó de l'avui», Sardera; «Una brotina», Grabadoza.

Demà a les vuit del matí, missa a l'altar de Sant Roc de la Catedral en sufragi dels veïns que han mort durant l'any; de cinc a set de la tarda, sortida, bombes i altres divertiments per la quinzena.

La comissió ens envia alguns bons que repartirem entre persones necessitades, en nom de les quals li donem mercés.

El conflicte europeu

UN ANY ENRERA

Dia 16 d'agost de 1914

El Kaiser s'uneix a l'exèrcit de operacions a l'occident.

Els francesos ocupen tres viles a Alsaciana, i a Díman repiten novament els atemptats.

Nicolau II proclama l'autonomia a Polònia.

El Japó dirigeix un ultimatum a Alemanya. En ell es demana: Que renegui els navilis de guerra que hi ha en aigues japoneses i xines i eviti el Kiao-Chen. El Govern japonès declara que la seva actut obreix a evitar perturbacions en els seus mars.

Les primeres matreres

En una postdata de la carta enviada pel ministre d'Estat sobre la resolució de la Gran Bretanya respecte a les importacions de productes químics dels quals n'hi ha aquí quantitats escasses, deixa el marqués de Lema que havent observat en la llista número 1, o sigui en la dels productes d'origen alemany al llarg dels quals via Holanda no posa dificultat el Govern anglès, previs certes requisits, la omisió de l'indústria dels colors de alizarina, el tio-carbó i els derials de hidro-sulfat de pau i justícia. — Havas.

Ahir, al matí, el president de la Cambra de Comerç va rebre el següent telegramma del ministre d'Estat sobre aquest extrem:

Tengo el gusto de participarle que segun me telegrafia el embajador de S. M. en Londres, han sido recicladas las omisiones apuntadas en la postdata de mi carta del 4, como también la del sulfato de potasa, que igualmente hace señalar.

En canvi, per altre telegramma, en contesto al que expedí el president de la Cambra insistiendo en obtener una consta categòrica sobre la posibilidad de obtener novas concesiones en quanto a las mercaderías de procedencia alemana o austriaca detinguidas a Italia, dirí el ministerio d'Estat que considera iniutí tota gestió oficial o oficiosa en aquest sentit.

D'origen alemany

Operacions alemanyes.

Nordckl, 14. — El Gran Quartier general alemany comunica:

Ocident.—A les Argones hem fet nous progrés en la regió de les obres fortificades de Marin.

El nombre de presoners puja a 4.000.

Orient.—Davant de Kow ocuparen nostres tropes el bosc fortificat de Dominkulanka, fent 310 presoners.

Entre el Narew i el Bug arribaren nombroses tropes en ènergica persecució de l'enemic a les línies del Smol i del Nurzec, on l'enemic es detingué per a opesar nova resistència.

Al N de Novo-Georgiwick hem pres per assalt una fort posició avançada, 1.800 presoners, entre 150 i 300 oficiais, i hem agafat 4 ametalladores.

Les tropes enemicques que lloren derrotades el 10 i el 11 d'agost pels exèrcits del general Mackensen, aliu ja no tingueren força per a oposar-se a l'avantguarda irreductible de les tropes austro-alemanyes; aquestes darreran en la persecució de l'enemic, atravesaren la carretera de Radzyń-Dawidzy-Włodawa.

Dardansk.

Londres, 14. — El «Daily Chronicle», del següent despach de Atenes, datat el 12 d'agost: «A causa de atacs de gran violència prop de An Burni, els turcs foren un batalló britànic a recular uns 300 yards, mentre que tres aeroplans enemics volaren damunt nostres línies, dirigint el tir de l'artilleria nostra.

Vaient després el campament del Segagan, essent aferrósament rebutjat pel coronel Cavanagh i obsequiat amb un lunc. Es pronunciaren brinds pel Rei, per l'exèrcit, pel coronel i per les empreses colonitzadores.

Tornats a Melilla, a la nit, els va rebre en sa casa el xef El-Hach Fidai. El Nasiri, obsequiant-los amb un tèpè alemany, i el capità Prada, que comanda la secció àvia de la missió, van ser molt satisfets de la instal·lació de la oficina destacada d'assumptes indígenes. Des de l'Observatori del pung del Zain van obrir les llargues plagues, que van a morir a la vora esquerra del riu Muhiya, i que seran un fructífer camp de producció agrícola.

Des d'allí davallaren i anaren a visitar l'exploitació «Compania Agrícola Marroquina», que funciona amb capitals catalans i és dirigida per catalans, podent-se considerar com un allargament de la terra catalana. Per a rebre a les personalitats representatives de Catalunya, s'hi havien reunit les més significatives personalitats de la colònia catalana de Melilla. Allí hi havia, en efecte, els senyors Alonso i Febrer, Vallescas, Brunet, Pi, Callís, Roldós, Sabater, Rohedà, Nieto, Noña, Rodríguez (don Antoni), i el director de la Granja Agrícola de l'Estat, don Carles Cremades.

Els visitants, després de les salutacions de consuetud, molt afectuosos en veritat, recorregueren la Granja i s'enterraren de la forma en què es porten els conreus i dels plans que té la empresa, escoltant els senyors Alonso i Febrer parades d'expressiva felicitació.

A la una es serví l'esmorzar, conforme la següent minuta: Truita de fruits, macarrons a la napoleona, zanella a la moruna, romyon a l'aguillà, perdrix, crema a la vanília, xampany, etc., etc.

Els comensals conversaren respecte dels assumptes marroquins, i al servir-se el xampany, feren ús de la pauta els senyors Vallescas i Roda, feulant-se de que altres personalitats del món de la política, de la finança i de la enginyeria, hagin vindut a entrar-se, pels seus propis ulls, del venir d'aquests territoris en viatge de molta conveniència per als interessos d'Espanya a l'Africa.

Després feren ús de la paraula en termes eloquentsissims, els diputats a Corts senyors Bertran i Musitu i Zubieta, els quals posaren de relleu la tasca que l'exèrcit ha realitzat en aquesta regió i els èxits que ha obtingut, tot i no comptar amb un ambient favorable a la Península.

El comandant d'Estat Major Castro

deixa, que portava la representació del general Aizpuru exposà son regonfement davant les paraules amb què havia estat: judicada l'obra de l'exèrcit, i digué que els sacrificis d'aquests no han d'ésser estèrils, ja que les forces nacionals han de posar en valor el terreny que la espasa dominà en compliment d'un mandament d'Europa.

El local havia estat adornat entre la bandera espanyola, co-localada entre la de les barres catalanes i la marroquina.

A les quatre de la tarda emprengueren la tornada els senyors Bertran i Musitu i Par, pocs s'havien d'embarcar en el vapor correu de Málaga, cridats per assumptes particulars.

Els altres expedicionaris arribaren a la plaça a les set.

Fou una excursió agradissimil, que donà motiu a una festa en extrem simpatia, oferta, com s'ha dit, pel la colònia catalana.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.

A les deu va començar a l'envelat de la plaça del fusterí un ball molt lluit, on les dansaires i els joves s'entregaren als plàstics de la dansa fent ben entrada la matinada.

Com ja hem dit, el públic en resta molt satisfet de la representació de «Marena», i va applaudir varis escomes. Al final de cada acte, va cridar a l'espectacle el mestre Viñes i va ovacionar.

A les nou del vespre va haver-hi seixanta a la plaça de Mossèn Cinto, davant de la serra, amb gran concorrença en els restaurants i cafès.</

La nova collita

i els preus del vi

La preocupació dels coliters en els presents moments, és la d'orientar-se per veure d'encertar la venda dels vins que encara tenen, escoltant l'hora més oportuna per a engegar-los, i procurant en lo possible, que una bona vendre vinguin, fins a cert punt, a recompenyar-los de la collita que el mildiu els arrebassà.

Es natural, doncs, que tingui el major interès pel vienyat tot quan es relaciona amb la producció de vins i son comerç, per a formar-se de l'estat general de les seves collites, un concepte al qual poguem orientar-sa conducta per treure de les seves existències el millor profit.

Resumint la situació vitícola europea, per les dades que havem pogut procurar-nos, anem a intentar sintetitzar-la per si això pot, fins a cert punt, safer l'afany que ara hi ha de trobar una clarificació entre la fosca, boira i nuvolada que el mildiu ha estès en les terres de vinyes.

Comencem: d'Itàlia informen que en totes les regions de Sicília, del Piemont, els perjudicis són molt grossos; la Pàlia, la Toscana, com altres regions, les darreries del mes de juny, la peripòspera i la blima ja havien reduït la collita a sols una tercera part.

Si d'Itàlia passem a Austria-Hongria, la situació es presenta igualment molt compromesa. La falta de braços impossibilita els tractaments, i l'avenc de la malura criptogàmica redueix a una mínima expressió els futurs rendiments.

L'estat del vienyat francès tampoc és molt satisfactori. Per tot arreu el mildiu i els insectes causen greus danys, però els departaments del Migdia són els que constitueixen els variables cellers de França, on els rendiments probables no pararan, de bon tros, a una quarta part dels normals.

El Algeria?

Mirem co que els mateixos exposen: Els europeus han cremat principalment les vinyes, i la maltractades pel mildiu, que continua desenvolupant-se, que ataca cada dia més grans nous amb la forma de croat-branc i el que té més gravetat, fa que els raïms avui interacte, demés es troben panits; els grans eren bons, perquè el podíndul, que havia quedat per sota, pogué alimentar els raïms mentre era petit, però amb més extenció a l'engrangerdi, ja no ho pogué alimentar-los, i d'aquí que s'asseguin. La proporció d'un 50 per 100 de perdudes, ja dies que fou constigada; si la seudemis, com es tem, va a baixar-hi, llavors no es podrà res.

Els preus de 25 francs hectolitre per a noves classes, ja fa dies que quedaren lligadament rebassats.

S'han realitzat algunes operacions so-

bre la vinenta collita a rató de 50 francs els raïms, però sense garantia de qualitat.

Encara que poques, les noves de Portugal són també dolentes.

Queda Espanya, i quina és la seva situació?

Tan o més compromesa que en els altres països.

Navarra, Aragó i Catalunya, aquelles especialment, escassament rendiran un 20 per 100 de la producció normal. València i Alacant tenen reduida sa collita; el mildiu, eudensis i la filloxera, aquesta darrera sobre tot, van acallant les vinyes. Queda la Manxa com regió vinícola important; però ja els treballs rostien els brots i a darrera hora la visita també el terrible bolet.

Resumint: una situació tan greu, tan excepcional en tot el món, com no l'hagin mai vista els nats, ni ses ascendències.

No exagerem. Quan la filloxera, en els moments més crítics de la invasió francesa, els altres vinyats europeus no trobaven, pot dir-se, sencers; tots els països vitícols, amb els Burs sobrants, cobrien els deficitis de la producció francesa, i era Espanya, era Portugal, era Itàlia, eren les colonies del Nord d'Africa que, estimulades pels bons preus dels vins, estenien les plantades i aplicaven adobs, amb les podes iniciatives els rendiments dels ceps, venint així a compensar, en gran part, que nostres veïns deixaven de colir.

Venia, per altra part, a dissimular la insuficiència de les colites franceses la tolerància en la implantació de les industries clandestines dels vins artificials. Les manipulacions il·lícites, però consentides, que allargaven els rendiments de les veremes.

Afavoreixen aquestes maniobres l'indústria dels alcohol's industrials. Alemanya i Suècia inundaven les nacons meridionals amb els seus destil·lates de patates i grans; el sucre i glucoses permetien el saborització en proporcions inversorssimilars; el preu de les matèries substitutives del suc del raïm, afayoren aquests potinguts.

Així, amb tot i ser possible, són no obstant de més dificultosa realització.

Les legislacions dels països de vinya garanteixen millor que en aquells temps pretén la idoneitat de les seves produccions, la conveniència dels vinyats, per altra banda, els ha organitzat de manera que puguen fer més efectiu el respecte als seus interessos.

A més, i sobre tot, l'enfortiment dels més, amb motiu d'aplecs, excursions, festejos, caceres i en altres ocasions semblants; no pretenen pas, al contrari, que es coartin aquestes visites al bosc, però si que seria de desitjar que es prengués exemple de la peregrinació d'Aloja, tant per cap de ruta excursió, com dels que en la mateixa prenen part.

Crònica

El crèdit agrícola — El ministre d'Hisenda, com saben els nostres lectors, ha invitat el Banc d'Espanya a que facili crèdit als agricultors i els Banca que farà tot lo possible per complir la seva intenció. Seria de desitjar que a qui complagués el Banc fos el públic agrari, procedent amb sinceritat i no amagant sorta de paraules que sembla expressió de bons propòsits l'egoisme més exagerat.

Molt poca cosa ha demandat el ministeri però és de temer que ni lo poc demandat tindrà eficacia. S'hauria d'anar més enllà, de fixar un interès mòdic perquè l'agricultura no pot generalment soportar el dineri car, s'haurien de donar llargs termes per a la cancelació del préstec. I a més dels Sindicats, caldrà fer extensiu el préstec a altres associacions de solvència reconeguda i que tenen diverses denominacions. Tots aquests punts de vista sembla que no els volen tenir presents ni el Banc ni el ministeri, per tant, tot el que es faci serà pal·liatiu, si bé que a posar pal·liatius al greu m'arriva.

Preveient-ho així, i descomptant l'arribada de suposades existències per a deturar el moviment alcista que, en bona línia, ha necessàriament de produir-se, tots els mercats i centres acusen consistentes i ràpides oscil·lacions en el sentit d'aument dels preus.

A Catalunya, en menys de dos mesos el grau-càrrega, d'una pesseta, arriba a 250, i per algunes classes a 3 pessetes. A França i a Itàlia els 3 francs o lires per al grau-hectolitre, segurament que en aquests moments han sigut ja rebassats; ho demostren les cotacions de Nimes, Beziers i Montpellier, on els 6 grans s'han pagat a 23 francs, i a 36 a 39 els 9 i 10 grans, i en aquest ordre segueixen els altres mercats.

Fins on pot arribar aquest moviment altra ningú es capac de preveure-ho; però està en camí d'endavant-ho qui considera que ens trobem al començament d'aqueixa ruta.

Recordaven els nostres pares com a situació d'ordinària la que produïa la seva collita, i l'ordi, destruint totalment els cultius d'Europa, entre cas semi-d'ara.

La mosca de la olivera.—L'IJustral propietari agrícola i collaborador nostre don Josep Anglada, de Vilert, ha publicat un document estudiant la influència que puguen exercir en el desenvolupament de la mosca de la olivera aquestes tres causes:

El retard en la collita i més tard, la oiva; les pinyes d'estiu i els fets prematurs de tardor.

Per a comprendre la importància del treball del senyor Anglada, no haurà prou amb dir que conté observacions personals fetes durant mig segle.

Adobs Espinás

Rambla del Centre, 37. Fàbrica a Sants.

po era de molt tan estès com ho és avui.

De ço que acabem d'exposar n'havem d'inferir que torni a repetir-se el cas de nostres avis?

No pot afirmar-se, ni és de presumpció, però qui serà el que s'atreverà a negar-ho en absolut?

Recordem les paraules de la Sabiduria: «Nihil novum sub soles. Res de nou passa sota la capa del sol».

Raul M. MIR.

Més bestiar a França

Es diu que el Govern francès pensa decretar la lliure entrada de tot bestiar en peu i de cans en conserva per tots els ports i fronteres.

El que és per les fronteres d'Espanya ja fa temps que no sembla smò que el Govern francès les hagi obertes de bat a bat i que el d'Espanya i els seus agents es compliquin en empênyer l'entrada del bestiar cap a França.

L'exportació del cavallat ha minvat bastant, perquè ja no en queda aquí per a exportar havent quedat sols els d'aquells que no es deixen enllarinar per un gruix de moment que demà serà de significatiu perjudici.

Però darrera de la corrent emigració de cavalls, egues i mules, se'n és iniciada una altra de bestiar boví i han tant o més perjudici a la llarga que la primera. Aquesta segona emigració afecta directament el problema de les subsistències; s'ha de tenir en compte que l'agricultor aguantarà patient tots els malvestats, les que contra ell plenja el Govern i les que ell mateix s'ocasiona quan es deixa portar per errors, però el consumidor, el que solem entendre per poble, no té tant bona良心. Ja es pot preveure el que passarà si la can de bou i de vedella, i ja del bestiar de llana paga de preu, com hi pujarà molt de no estroncar les exportacions a França.

Nosaltres som enemics, en principi, de posar trabes al comerç, per creure-ho fuster per la riquesa del país i just; però exportar bestiar, no és el mateix que exportar arross, patates. El pàges qui es deixa endur a l'estrangeur la seva collita no s'ocasiona a ell cap perjudici i realitzà un negocí llicit; el qui deixa que se li enduguin l'enja o la vaca, es causa gran perjudici a ell mateix, perquè es desprèn d'un factor de treball, de reproducció, d'obtenció de tems i contribueix per ara i per molt temps a que ell i els seus semblants hagin d'adquirir els elements necessaris per a la vida a preus alts.

El pais s'hauria de convències de co que dicen i fer el sord als qui li ofereixen un petit negocí a canvi de una gran perdua.—M. i C.

Peregrinació educadora

El passat mes de juliol es va celebrar una peregrinació al Santuari de Aloja (Pontevedra), en quai muntanya s'havia fet important treball de reposició forestal.

Hi havia 8.000 persones, i malgrat la peregrinació i lo perills que era el que feien malibé arbressons, brotells i camins, no es causà el més petit danys als tendres arbres i a les obres fets de nou.

Es que els organitzadors de la peregrinació van pendre les deutes previsions, donaren consells oportuns, amb assort i previsió. Es van rapar a l'efecte uns fulls impermeables i recomanats als peregrins que no surtien dels camins i corròls, que evitessin els penya-rocos i corròls, que respecessin l'herbel, la brossa i els arbres, que tinguessin compost en el que el bestiar que portaven no ocasioness així mateix cap mal i que obessin les ordres i les indicacions dels guàrdies.

A més els predicadors al dirigir la paraula al poble, tot i parlar de l'objecte de la romeria, feren fer vot als fidels de que en tot casó respectarien els arbres i els ocells, ponderant la seva bellesa i la seva utilitat.

Ens complauen en posar de relleu aquests fets considerant-los d'un gran valor educatiu.

Es inacabable el mal que es fa al bosc amb motiu d'aplecs, excursions, festejos i en altres ocasions semblants; no pretenem pas, al contrari, que es coartin aquestes visites al bosc, però si que seria de desitjar que es prengués exemple de la peregrinació d'Aloja, tant per cap de ruta excursió, com dels que en la mateixa prenen part.

Després

Sago. 2/79 a 2/78 100 litres

Sangue. 2/78 a 2/82 100 litres

Prim. 2/87 a 3/125 100 litres

Espanya

46 a 47 100 litres

Extranya. 50 a 60 100 litres

Extranya blanca n.º 1. 48/50 a 49/50 100 litres

Extranya blanca id. n.º 2. 40/75 a 47/75 100 litres

Numeros 3. 41/50 a 45/50 100 litres

Numeros 4. 34/17 a 24/18 100 litres

Segones. 19/20 a 21/22 100 litres

Terceres. 13/25 a 14/17 100 litres

Quartes. 5/10 a 5/20 100 litres

Quintes. 1/15 a 1/25 100 litres

Quintes. 1/25 a 1/35 100 litres

Quintes. 1/35 a 1/45 100 litres

Quintes. 1/45 a 1/55 100 litres

Quintes. 1/55 a 1/65 100 litres

Quintes. 1/65 a 1/75 100 litres

Quintes. 1/75 a 1/85 100 litres

Quintes. 1/85 a 1/95 100 litres

Quintes. 1/95 a 1/105 100 litres

Quintes. 1/105 a 1/125 100 litres

Quintes. 1/125 a 1/145 100 litres

Quintes. 1/145 a 1/165 100 litres

Quintes. 1/165 a 1/185 100 litres

Quintes. 1/185 a 1/205 100 litres

Quintes. 1/205 a 1/225 100 litres

Quintes. 1/225 a 1/245 100 litres

Quintes. 1/245 a 1/265 100 litres

Quintes. 1/265 a 1/285 100 litres

Quintes. 1/285 a 1/305 100 litres

Quintes. 1/305 a 1/325 100 litres

Quintes. 1/325 a 1/345 100 litres

Quintes. 1/345 a 1/365 100 litres

Quintes. 1/365 a 1/385 100 litres

Quintes. 1/385 a 1/405 100 litres

Quintes. 1/405 a 1/425 100 litres

Quintes. 1/425 a 1/445 100 litres

Quintes.

